

Sygn. akt II AKa 307/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Izabela Dercz (spr.)
Sędziowie:	SA Piotr Feliniak SO del. Robert Świecki
Protokolant:	sekr. sądowy Jadwiga Popiołek

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r.

sprawy

K. W.

oskarżonej z art. 156 §1 pkt 2 i §3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 sierpnia 2014 r., sygn. akt XVIII K 51/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. – Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej K. W. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za drugą instancję.

Sygn. akt II AKa 307/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2014r Sąd Okręgowy w Łodzi uznał K. W. za winną tego, że w dniu 24/25 października 2012r w Ł. spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu T. Ł. w ten sposób, że wielokrotnie uderzała pięścią i kopała w/w w twarz, na skutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń głowy z wylewami śródczaszkowymi powikłanymi obrzękiem mózgu i wklinowaniem migdałów mózdzku do otworu potylicznego wielkiego stanowiących chorobę realnie zagrażającą życiu w następstwie czego T. Ł. zmarł, tj. czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 kk i na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 kk wymierzył jej karę 4 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art.

63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30 stycznia 2013r do dnia 15 stycznia 2014r. Nadto zasądził wynagrodzenie na rzecz obrońcy oskarżonej z urzędu, a oskarżoną zwolnił od kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 424 kpk i art. 410 kpk poprzez:

a. bezkrytyczne danie wiary relacji świadka relacji świadka P. M. (1) co do przebiegu zdarzeń z 24/25 października 2012r, w szczególności w zakresie bytności A. J. w mieszkaniu, akcji sprawczych, jakich miała się dopuścić oskarżona wobec pokrzywdzonego w sytuacji, gdy nie znajduje to potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym,

b. niezasadne odmówienie wiary zeznaniom A. J. w zakresie, w jakim wskazywała na przyczynę zachowania K. W. w sytuacji, gdy pozostały materiał dowodowy nie daje podstaw do wykluczenia wersji świadka w tym zakresie,

c. niezasadne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej K. W. w zakresie czynności skierowanych wobec pokrzywdzonego – brak skakania po pokrzywdzonym i dowolne uznanie, iż oskarżona dopuściła się takowych działań wobec pokrzywdzonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że:

a. oskarżona skakała po klatce piersiowej pokrzywdzonego w sytuacji, gdy zeznania świadka P. M. (1) nie są spójne w tym zakresie,

b. oskarżona wlała płyn do ust pokrzywdzonego w sytuacji, gdy nie zostało to potwierdzone żadnym dowodem oprócz ogólnikowych zeznań P. M. (1),

c. w trakcie zdarzenia z udziałem pokrzywdzonego nikt nie wychodził z mieszkania w sytuacji, gdy z notatki urzędowej (k. 62) wynika, że A. Jakubowska około godz. 23.00 była u świadka K. B., co potwierdza wersję A. J., a obala prawdziwość zeznań P. M. (2),

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności, polegającą na pominięciu zasadniczych okoliczności łagodzących dotyczących K. W., mających wpływ na wymiar kary, w tym przyznania się do udziału w zdarzeniach objętych aktem oskarżenia, wyrażenia żalu i przeproszenia za swoje działania, porzucenie jedynie na wykazaniu okoliczności obciążających oskarżoną, nie wynikających z materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym brak podjęcia kroków do uzyskania pracy i rozpoczęcia edukacji.

Obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Procedując w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy dokonał właściwej, albowiem nie naruszającej żadnych reguł obowiązującej procedury karnej oceny zebranych dowodów, w oparciu o prawidłową ocenę materiału dowodowego poczynił właściwe ustalenia w sferze faktów, nadał im odpowiednią kwalifikację prawno – karną, a w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku odpowiadających wymogom art. 424 § 1 kpk odniósł się do wszystkich ujawnionych dowodów i okoliczności sprawy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nieuprawniony jest zawarty w tej apelacji zarzut błędnej oceny zeznań P. M. (2). Analiza treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku świadczy o tym, iż wbrew stawianemu zarzutowi, dokonana przez Sąd meriti ocena zeznań tego świadka nie była bezkrytyczna. Przeciwnie, Sąd I instancji szczegółowo i w sposób obiektywny analizował relacje P. M. (2) składane w toku niniejszego postępowania, czyniąc to również w zestawieniu z innymi dowodami, w szczególności uwzględniając treści opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej odnoszącej się do charakteru i sposobu powstania obrażeń ciała stwierdzonych u T. Ł., oraz biorąc pod uwagę pozostałe dowody o osobowym charakterze jak i wyjaśnienia oskarżonej. Ocena ta była zatem również wszechstronna. Dokonana została z poszanowaniem reguł określonych w art. 7 kpk, art. 4 kpk i art. 5 kpk.

Wskazać należy, że wbrew temu, co zarzuca i wywodzi obrońca oskarżonej, K. W. w swoich wyjaśnieniach przyznała okoliczność, którą kwestionuje obrońca, tj. że skakała po klatce piersiowej pokrzywdzonego. Wynika to wprost z protokołu jej przesłuchania (k. 154v), kiedy to wyjaśniała: „wskoczyłam na niego, skakałam po nim, po klatce piersiowej... skoczyłam po nim ze dwa – trzy razy”. W toku rozprawy przed Sądem po tym, gdy oskarżona skorzystała z prawa do odmowy wyjaśniania i odczytano jej wcześniejszą relację, potwierdziła wyjaśnienia złożone w śledztwie (k. 316v).

Nie odpowiada też treści dowodu twierdzenie obrońcy, iżby P. M. (2) w toku postępowania przygotowawczego „nie wspominał jakoby oskarżona skakała po pokrzywdzonym...”. Świadek ten będąc przesłuchiwany w dniu 17 stycznia 2013r i opisując zachowanie oskarżonej podczas zdarzenia relacjonował, że najpierw uderzyła ona T. Ł. pięścią w twarz, wskutek czego spadł on z wersalki na podłogę, następnie zaś kopała go w twarz, usiadła na pokrzywdzonym, biła go pięściami po twarzy, wstała i nadal kopała go – w klatkę piersiową (zeznania P. M. (2) k. 124). W toku czynności okazania zdjęć, w trakcie której P. M. (2) rozpoznał wizerunek oskarżonej zeznał też, że po zadaniu uderzenia pięścią, następnie kopaniu pokrzywdzonego, oskarżona zaczęła po nim skakać (k. 126-127). Nie jest więc prawdą, że powyższa okoliczność pojawiła się w zeznaniach świadka dopiero w toku przesłuchania przed Sądem. Dokonana przez Sąd meriti ocena zeznań P. M. (2) odnoszących się do powyższej kwestii jest zatem prawidłowa, jak i właściwie ustalono w tym zakresie fakty, przy czym odpowiada to także treści wyjaśnień K. W..

Prawidłowo również ocenił Sąd Okręgowy zeznania P. M. (2) i A. J. co do tego, czy ta ostatnia opuszczała mieszkanie podczas przebiegu zdarzenia. Relacje P. M. (2) były w tym względzie konsekwentne, w przeciwieństwie do zeznań A. J., która raz mówiła o tym, że wychodziła do mieszkania sąsiada o imieniu (...), innym razem, że do sąsiadki K., przy czym w obu wypadkach tylko pukała do drzwi sąsiadów, ale nikt nie otworzył jej drzwi. Sąd odwoławczy akceptuje w całości ocenę zeznań A. J. odnośnie do tej okoliczności oraz w pozostałym zakresie dokonaną przez Sąd Okręgowy. Zważywszy na czas trwania zdarzenia określany przez P. M. (2) na około 30 minut, nawet uznanie, że A. J. wyszła z mieszkania do któregoś sąsiadów i zapukała do drzwi, zaś P. M. (1) nie zarejestrował tego faktu – nie mogłoby prowadzić do wniosku, iż na wiarę zasługują jej twierdzenia, według których A. J. w ogóle nie zaobserwowała żadnego fragmentu zdarzenia.

W zupełności prawidłowe są także oceny i ustalenia Sądu I instancji odnoszące się do wlewania płynu do ust pokrzywdzonego przez oskarżoną. W tym zakresie obrońca oskarżonej nie przedstawia w zasadzie argumentów mogących skutecznie je podważyć poza tym, że generalnie kwestionuje wiarygodność zeznań P. M. (2), zwłaszcza zaś co do tych okoliczności, które nie pozostają w zgodzie z wyjaśnieniami oskarżonej.

Zważywszy na to, że skarżący nie stawia pod adresem zaskarżonego orzeczenia zarzutów związanych z oceną prawną zachowania oskarżonej, wystarczającym jest w niniejszym uzasadnieniu jedynie wskazanie, że w całości akceptacji Sądu odwoławczego podlegają rozważania zaprezentowane przez Sąd I instancji dotyczące zakwalifikowania czynu K. W. jako spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu T. Ł. pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, którego następstwem stała się śmierć pokrzywdzonego, tj. występku określonego w art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 kk. Nie wymagają one uzupełnienia, albowiem pisemne motywy zaskarżonego wyroku w tej części zawierają kompletną i bardzo obszerną argumentację (strony od 9 do 13).

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu meriti także w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec K. W.. Takie prawidłowo ustalone przez Sąd meriti okoliczności związane ze sposobem działania oskarżonej oraz cechami podmiotowymi świadczącymi o jej demoralizacji, jak:

- działanie oskarżonej w sposób bardzo agresywny bez jasnej przyczyny,
- wysoki stopień nasilenia agresji w działaniu oskarżonej wobec pokrzywdzonego nie podejmującego żadnych działań obronnych,
- niezależnie od uprzedniego zrealizowania czynności sprawczych przypisanego czynu podjęcie przez oskarżoną zachowań mających na celu upokorzenie pokrzywdzonego (malowanie jego twarzy lakierem do paznokci),
- zachowanie oskarżonej podczas zdarzenia polegające na jednoczesnym biciu i kopaniu pokrzywdzonego oraz śmianiu się,
- nietrzeźwość w czasie zdarzenia,
- tryb życia oskarżonej, która nie uczyła się i nie pracowała.

Nietrafne jest stanowisko obrońcy K. W. co do tego, że jako okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonej należało poczytać fakt, iż „nie negowała swego udziału w czynie”. Przypomnieć w tym miejscu należy, że oskarżona oświadczając, iż przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu każdorazowo zaprzeczała, by uderzała pokrzywdzonego pięściami po głowie i kopała go po głowie, a zatem przeczyła, by spowodowała obrażenia, które doprowadziły do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, czego następstwem stała się jego śmierć. Trudno więc oceniać powyższe wyjaśnienia oskarżonej w kategorii szczerych i świadczących o rzeczywistej skrupsie po popełnionym przestępstwie mimo deklarowanego żalu. Uzasadnionym więc było procesowanie Sądu I instancji, który powyższych okoliczności podnoszonych przez obrońcę oskarżonej nie uznał za przemawiające na jej korzyść w ramach okoliczności mających wpływ na wymiar orzeczonej kary.

Nie mogły także stanowić istotnych w tym zakresie faktów takie okoliczności, jak zarejestrowanie się oskarżonej jako osoby bezrobotnej w Urzędzie Pracy, czy zapewnienia o zamiarze kontynuowania nauki.

Reasumując, zaskarżone rozstrzygnięcie w części związanej z wymiarem kary orzeczonej wobec K. W., w ocenie Sądu odwoławczego także należy uznać za trafne, jako adekwatne do całości okoliczności przedmiotowych i podmiotowych mogących mieć wpływ na wymiar kary w myśl art. 53 § 1 i 2 kk oraz uwzględniające wymogi określone w art. 54 § 1 kk.

Mając na uwadze całokształt przedstawionej argumentacji Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Zwalniając oskarżoną od kosztów sądowych Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk. O wynagrodzeniu za obronę sprawowaną z urzędu Sąd odwoławczy orzekł na podstawie § 14 pkt. 2 ppkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm).